

ΤρΔΠρΑθ 5185/2022

Παραγραφή αξίωσης δημοσίου για επιβολή φόρου - Συμπληρωματικά στοιχεία –.

Παραγραφή αξιώσεων του Δημοσίου για επιβολή φορολογικών βαρών. Το υπόλοιπο και οι κινήσεις των τραπεζικών λογαριασμών στην ημεδαπή δεν αποτελούν «συμπληρωματικά στοιχεία» που δικαιολογούν την επιμήκυνση της πενταετούς προθεσμίας παραγραφής.

Αριθμός απόφασης: Α 5185/2022

ΠΡ ./2017

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ 32ο ΤΡΙΜΕΛΕΣ

Σ υ ν ε δ ρ ί α σ ε δημοσία στο ακροατήριό του, στις 18 Μαΐου 2021, με δικαστές τις Λήδα – Κωνσταντίνα Κρεμούτη, Πρόεδρο Πρωτοδικών Δ.Δ., Μαρία Αλεξοπούλου, Πρωτοδίκη Δ.Δ. και Κωνσταντίνα Σταματέλου, Πάρεδρο Δ.Δ. (Εισηγήτρια), και γραμματέα την Μαρία Παπαδογεωργοπούλου, δικαστική υπάλληλο,

γ ι α να δικάσει την προσφυγή με ημερομηνία κατάθεσης 18-4-2017,

τ ο υ του, κατοίκου Αθηνών (οδός, αρ.), ο οποίος παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο Απόστολο Παπακωνσταντίνου,

κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται από τον Προϊστάμενο της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΑΑΔΕ) και δεν παραστάθηκε.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη.

Αφού μελέτησε τη δικογραφία

σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή, όπως συμπληρώθηκε με το δικόγραφο πρόσθετων λόγων (ΠΛ./22-1-2021), για την άσκηση της οποίας καταβλήθηκε αναλογικό παράβολο, ύψους 1.352,52 ευρώ (βλ. το από 12-4-2017 Σειράς Θ' . με Α/Α . διπλότυπο είσπραξης τύπου Α' της Δ.Ο.Υ. Χολαργού), ζητείται, καθ' ερμηνεία του δικογράφου, η ακύρωση, άλλως η τροποποίηση, της ./16-2-2017 απόφασης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών (ΔΕΔ) της ΑΑΔΕ, με την οποία απορρίφθηκε η ./19-10-2016 ενδικοφανής προσφυγή (του άρθρου 63 του ν. 4174/2013), που άσκησε ο προσφεύγων κατά των κάτωθι πράξεων του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Χολαργού: 1) της ./14-9-2016 οριστικής πράξης διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος, οικονομικού έτους 2006, με την οποία αφού υπολογίστηκε, βάσει ελέγχου, το φορολογητέο εισόδημα του προσφεύγοντος στο ποσό των 82.685,23 ευρώ, επιβλήθηκε σε βάρος του κύριος φόρος, ύψους 21.130,42 ευρώ, πλέον προσθέτου φόρου λόγω ανακρίβειας, ύψους 25.356,50 ευρώ, ήτοι το συνολικό ποσό των 46.486,92 ευρώ, 2) της ./14-9-2016 οριστικής πράξης διορθωτικού

προσδιορισμού φόρου εισοδήματος, οικονομικού έτους 2009, με την οποία αφού υπολογίστηκε, βάσει ελέγχου, το φορολογητέο εισόδημα του προσφεύγοντος στο ποσό των 287.607,87 ευρώ, επιβλήθηκε σε βάρος του κύριος φόρος, ύψους 99.742,39 ευρώ, πλέον προσθέτου φόρου λόγω ανακρίβειας, ύψους 119.690,87 ευρώ, ήτοι το συνολικό ποσό των 219.433,26 ευρώ, 3) της ./14-9-2016 οριστικής πράξης διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος, οικονομικού έτους 2003, με την οποία αφού υπολογίστηκε, βάσει ελέγχου, το φορολογητέο εισόδημα του προσφεύγοντος στο ποσό των 47.856,88 ευρώ, επιβλήθηκε σε βάρος του κύριος φόρος, ύψους 5.066,13 ευρώ, πλέον προσθέτου φόρου λόγω ανακρίβειας, ύψους 6.079,36 ευρώ, ήτοι το συνολικό ποσό των 11.145,49 ευρώ και 4) της ./14-9-2016 οριστικής πράξης διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος, οικονομικού έτους 2004, με την οποία αφού υπολογίστηκε, βάσει ελέγχου, το φορολογητέο εισόδημα του προσφεύγοντος στο ποσό των 53.158,54 ευρώ, επιβλήθηκε σε βάρος του κύριος φόρος, ύψους 9.314,00 ευρώ, πλέον προσθέτου φόρου λόγω ανακρίβειας, ύψους 11.176,80 ευρώ, ήτοι το συνολικό ποσό των 20.490,80 ευρώ. Εξάλλου, η κρινόμενη προσφυγή, κατά το μέρος που στρέφεται κατά της από 14-9-2016 Έκθεσης Ελέγχου των ελεγκτών υπαλλήλων της ανωτέρω Δ.Ο.Υ., πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, καθόσον οι εκθέσεις ελέγχου δεν αποτελούν εκτελεστές διοικητικές πράξεις, αλλά πράξεις προπαρασκευαστικές της έκδοσης των πράξεων καταλογισμού φόρων.

2. Επειδή, νομίμως χώρησε η συζήτηση της ένδικης προσφυγής απολιπομένου του καθ' ου Δημοσίου, το οποίο κλητεύθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως, προκειμένου να παραστεί κατά την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 11ης-2-2020 (σχετ. το από 15-4-2019 αποδεικτικό κλήσης του επιμελητή διοικητικών δικαστηρίων Στέφανου Παπαδήμα προς τη φορολογική αρχή).

3. Επειδή, ο Κώδικας Φορολογίας Εισοδήματος (ΚΦΕ), ο οποίος κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2238/1994 (Φ.Ε.Κ. Α' 151) και ίσχυε κατά τον κρίσιμο, εν προκειμένω, χρόνο, όριζε στο άρθρο 1, ότι: «Επιβάλλεται φόρος στο συνολικό καθαρό εισόδημα που προκύπτει είτε στην ημεδαπή είτε στην αλλοδαπή και αποκτάται από κάθε φυσικό πρόσωπο για το οποίο συντρέχουν οι προϋποθέσεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 2», στο άρθρο 2, ότι: «1. Σε φόρο υπόκειται κάθε φυσικό πρόσωπο, το οποίο αποκτά εισόδημα που προκύπτει στην Ελλάδα ανεξάρτητα από την ιθαγένεια και τον τόπο κατοικίας ή διαμονής του. Επίσης, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά του, σε φόρο υπόκειται κάθε φυσικό πρόσωπο για τα εισοδήματά του που προκύπτουν στην αλλοδαπή, εφόσον έχει την κατοικία του στην Ελλάδα. 2. [...]», στο άρθρο 3, ότι: «1. Ο φόρος επιβάλλεται κάθε οικονομικό έτος στο εισόδημα που αποκτάται μέσα στο αμέσως προηγούμενο οικονομικό έτος, κατά τις διακρίσεις που ορίζει αυτός ο νόμος. 2. [...]», στο άρθρο 4, ότι: «1. Εισόδημα στο οποίο επιβάλλεται ο φόρος είναι το εισόδημα που προέρχεται από κάθε πηγή ύστερα από την αφαίρεση των δαπανών για την απόκτησή του, όπως αυτό προσδιορίζεται ειδικότερα στα άρθρα 20 έως 51. [...] 2. Το εισόδημα ανάλογα με την πηγή της προέλευσής του διακρίνεται κατά τις επόμενες κατηγορίες ως εξής: Α-Β. Εισόδημα από ακίνητα. Γ. Εισόδημα από κινητές αξίες. Δ. Εισόδημα από εμπορικές επιχειρήσεις. Ε. Εισόδημα από γεωργικές επιχειρήσεις. ΣΤ. Εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες. Ζ. Εισόδημα από υπηρεσίες ελευθέρων επαγγελματιών και από κάθε άλλη πηγή. 3. [...]» και, στην παράγραφο 3 του άρθρου 48, όπως αυτή ίσχυε πριν από την τροποποίησή της με το ν. 3888/2010 ότι: «Ως εισόδημα από υπηρεσίες ελευθέρων επαγγελματιών λογίζεται και κάθε εισόδημα που δεν μπορεί να υπαχθεί σε κάποια από τις κατηγορίες Α' έως Ζ' της παρ. 2 του άρθρου 4». Μεταγενεστέρως, με τη διάταξη του άρθρου 15 παρ. 3 του ν. 3888/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 175/30.9.2010, έναρξης ισχύος από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης, σύμφωνα με το άρθρο 20 αυτού) προστέθηκε δεύτερο εδάφιο στην ανωτέρω παράγραφο 3 του άρθρου 48 του ΚΦΕ, με το οποίο ορίστηκε ότι: «Σε προσαύξηση περιουσίας που προέρχεται από άγνωστη ή μη διαρκή ή μη σταθερή πηγή ή αιτία, ο φορολογούμενος μπορεί να κληθεί να αποδείξει είτε την πραγματική πηγή ή αιτία προέλευσής της είτε ότι φορολογείται από άλλες διατάξεις είτε ότι απαλλάσσεται από το φόρο με ειδική διάταξη, προκειμένου αυτό να μην φορολογηθεί ως εισόδημα από υπηρεσίες ελευθέρων επαγγελματιών της χρήσης κατά την οποία επήλθε η προσαύξηση».

Περαιτέρω, στο άρθρο 66 παρ. 1 (όπως η παράγραφος αυτή ίσχυε πριν από την αντικατάστασή της από το ν. 3943/2011), όριζε ότι: «Ο προϊστάμενος της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας ελέγχει την ακρίβεια των επιδιδόμενων δηλώσεων και προβαίνει σε έρευνα για την εξακρίβωση των υποχρέων που δεν έχουν υποβάλει δήλωση. Για το σκοπό αυτόν δικαιούται: α) Να ζητά από τον υπόχρεο, ανεξάρτητα από το αν έχει υποβάλει ή όχι φορολογική δήλωση, καλώντας αυτόν με έγγραφο, το οποίο του αποστέλλει επί αποδείξει, να δώσει μέσα σε σύντομη και τακτή προθεσμία, είτε αυτοπροσώπως είτε με εντολοδόχο που διορίζεται με απλή επιστολή, τις αναγκαίες διευκρινίσεις και να προσκομίσει κάθε λογαριασμό και κάθε στοιχείο που είναι χρήσιμο για τον καθορισμό του εισοδήματος. β) Να ζητά από ... τις τράπεζες, ... οποιεσδήποτε πληροφορίες θεωρεί αναγκαίες για τη διευκόλυνση του έργου του. Κατά την αληθή έννοια της διάταξης του προηγούμενου εδαφίου υφίσταται υποχρέωση παροχής των ζητούμενων πληροφοριών από τον προϊστάμενο της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας ή από πρόσωπο που έχει τις ίδιες ελεγκτικές αρμοδιότητες με αυτόν. ... Η εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής δεν εμποδίζεται από την επίκληση, εκ μέρους οποιουδήποτε, του, κατά την ισχύουσα νομοθεσία, απορρήτου των τραπεζικών καταθέσεων, το οποίο αίρεται ειδικώς προς διευκόλυνση του φορολογικού ελέγχου. Για την άρση του απορρήτου στην περίπτωση αυτή απαιτείται κοινή απόφαση του επιθεωρητή της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας και του προϊσταμένου της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας, οι οποίοι είναι αρμόδιοι για το συγκεκριμένο φορολογικό έλεγχο. γ) Να καλεί οποιοδήποτε πρόσωπο και να ζητά από αυτό τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες για τη διευκόλυνση του έργου του. Αυτές οι πληροφορίες πρέπει να είναι έγγραφες. δ) ... ε) ...». Στη συνέχεια, με την παρ. 2 του άρθρου 8 του ν. 3943/2011 (Φ.Ε.Κ. Α' 66), οι ανωτέρω διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 66 του ΚΦΕ αντικαταστάθηκαν ως εξής: «Ο προϊστάμενος της ελεγκτικής υπηρεσίας ελέγχει την ακρίβεια των επιδιδόμενων δηλώσεων και προβαίνει σε έρευνα για την εξακρίβωση των υποχρέων που δεν έχουν υποβάλει δήλωση. Για το σκοπό αυτό δικαιούται: α. Να καλεί εγγράφως τον υπόχρεο, ανεξάρτητα αν έχει υποβάλει ή όχι φορολογική δήλωση, να δώσει μέσα σε τακτή και σύντομη προθεσμία, είτε αυτοπροσώπως είτε με εντολοδόχο που ορίζεται με δήλωσή του προς την ελεγκτική υπηρεσία, τις αναγκαίες διευκρινίσεις και να προσκομίσει κάθε λογαριασμό και κάθε στοιχείο που είναι χρήσιμο για τον καθορισμό του εισοδήματος. β. Να ζητεί από ... κάθε χρηματοπιστωτικό ίδρυμα ... οποιαδήποτε πληροφορία θεωρεί αναγκαία για τη διευκόλυνση του ελεγκτικού έργου του, οι οποίοι υποχρεούνται να την παρέχουν. Για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής, οποιασδήποτε μορφής γενικό ή ειδικό απόρρητο αίρεται με πράξη του Εισαγγελέα Οικονομικού Εγκλήματος, μετά από αίτημα του οργάνου που διενεργεί τον έλεγχο και σύμφωνη γνώμη του προϊσταμένου της Γενικής Διεύθυνσης Φορολογικών Ελέγχων. γ. Να καλεί οποιοδήποτε πρόσωπο και να ζητεί από αυτό τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες για τη διευκόλυνση του ελεγκτικού έργου του και οι οποίες δίνονται εγγράφως. δ. ... ε. ...». Εξάλλου, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 67B του ΚΦΕ, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 4 παρ. 14 του ν. 4038/2012 (Φ.Ε.Κ. Α' 14), τροποποιήθηκε με την παρ Β.1 του άρθρου πέμπτου του ν. 4079/2012 (Φ.Ε.Κ. Α' 180) και εφαρμόζεται και στις εκκρεμείς χρήσεις (σύμφωνα με την παρ. 4 του ως άνω άρθρου 67B του ΚΦΕ, η οποία προστέθηκε με το άρθρο 8 παρ. 6 του ν. 4110/2013, Φ.Ε.Κ. Α' 17), ο προσδιορισμός των αποτελεσμάτων μπορεί να διενεργείται και με τεχνικές έμμεσου ελέγχου, στις οποίες περιλαμβάνεται το ύψος των τραπεζικών καταθέσεων του φορολογουμένου. Τέλος, στο άρθρο 27 παρ. 1 του ν. 4174/2013 (Κώδικας Φορολογικής Διαδικασίας, Φ.Ε.Κ. Α' 170) ορίζεται ομοίως ότι η Φορολογική Διοίκηση δύναται να χρησιμοποιεί και ελεγκτικές μεθόδους έμμεσου προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης, μεταξύ άλλων, με βάση το ύψος των τραπεζικών καταθέσεων του φορολογούμενου.

4. Επειδή, ο ίδιος Κώδικας Φορολογίας Εισοδήματος όριζε στο άρθρο 68, ότι «1. Με βάση τα αποτελέσματα του ελέγχου [των δηλώσεων φορολογίας εισοδήματος] ο προϊστάμενος της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας εκδίδει φύλλα ελέγχου προσδιορισμού του φόρου [...] 2. Φύλλο ελέγχου και αν ακόμη έγινε οριστικό, δεν αποκλείει την έκδοση και κοινοποίηση συμπληρωματικού φύλλου ελέγχου,

αν: α) από συμπληρωματικά στοιχεία, που περιήλθαν [με οποιονδήποτε τρόπο] σε γνώση του προϊσταμένου της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας εξακριβώνεται ότι το εισόδημα του φορολογουμένου υπερβαίνει αυτό που έχει περιληφθεί στο προηγούμενο φύλλο ελέγχου, β) η δήλωση που υποβλήθηκε ή τα έντυπα ή οι καταστάσεις που τη συνοδεύουν αποδεικνύονται ανακριβή ή γ) [...]» [η ρύθμιση της περίπτωσης α' επαναλήφθηκε, με την απόλειψη της φράσης «με οποιονδήποτε τρόπο», με την παράγραφο 1 του άρθρου 13 του ν. 3522/2006 (Φ.Ε.Κ. Α' 276/22-12-2006), η οποία αντικατέστησε την εν λόγω διάταξη και ισχύει, σύμφωνα με την περ. ζ' του άρθρου 39 του ίδιου νόμου, για τα φύλλα ελέγχου που εκδίδονται από τη δημοσίευση του ν. 3522/2006 και μετά]. Περαιτέρω, στο άρθρο 84, ότι «1. Η κοινοποίηση φύλλου ελέγχου [...] δεν μπορεί να γίνει μετά την πάροδο πενταετίας από το τέλος του έτους μέσα στο οποίο λήγει η προθεσμία για την επίδοση της δήλωσης. Το δικαίωμα του Δημοσίου για επιβολή του φόρου παραγράφεται μετά την πάροδο της πενταετίας. 2. [...] 4. Το δικαίωμα του Δημοσίου για την ενέργεια αρχικής ή συμπληρωματικής φορολογικής εγγραφής και την επιβολή φόρων, πρόσθετων φόρων, για φορολογικές παραβάσεις, παραγράφεται μετά την πάροδο δεκαετίας, εφόσον η μη ενάσκησή του, έστω και κατά ένα μέρος, οφείλεται: α) [...] β) Σε οποιαδήποτε από τις περιπτώσεις που αναφέρονται στην παρ. 2 του άρθρου 68. Όταν τα συμπληρωματικά στοιχεία περιέρχονται στον προϊστάμενο της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας το τελευταίο έτος της παραγραφής, ο χρόνος αυτής παρατείνεται για ένα ακόμη ημερολογιακό έτος. 5....». Με την παράγραφο 6 του άρθρου 13 του ν. 3522/2006 που ισχύει, σύμφωνα με την περ. ιγ' του άρθρου 39, από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης, η περίπτωση β' της παραγράφου 4 του άρθρου 84 του ΚΦΕ αντικαταστάθηκε ως εξής: «β) Σε οποιαδήποτε από τις περιπτώσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 2 του άρθρου 68, ανεξάρτητα από το εάν έχει εκδοθεί και κοινοποιηθεί ή όχι αρχικό φύλλο ελέγχου». Εξάλλου, διατάξεις που αφορούν παραγραφή αξιώσεων παρελθόντων ετών, περιέλαβε, παραλλήλως προς τις ανωτέρω, και ο θεσπισθείς με τον ν. 4174/2013 Κώδικας Φορολογικής Διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 36 παρ. 3 του οποίου, ορίσθηκε ότι, κατ' εξαίρεση από τον κατά την παρ. 1 του ίδιου άρθρου 36 κανόνα της πενταετούς παραγραφής, «πράξη διοικητικού, εκτιμώμενου ή διορθωτικού προσδιορισμού φόρου για περιπτώσεις φοροδιαφυγής μπορεί να εκδοθεί εντός είκοσι (20) ετών από τη λήξη του έτους εντός του οποίου λήγει η προθεσμία υποβολής δήλωσης» και με το άρθρο 72 παρ. 11 του ίδιου Κώδικα (πρώην άρθρο 66, το οποίο αναριθμήθηκε σε άρθρο 72 με το άρθρο 8 του ν. 4337/2015), ορίσθηκε ότι: «Διατάξεις περί παραγραφής του δικαιώματος του Δημοσίου να κοινοποιεί φύλλα ελέγχου και πράξεις προσδιορισμού φόρου, τελών, εισφορών, προστίμων, προίσχύουσες του άρθρου 36 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας, εξακολουθούν να έχουν εφαρμογή για τις χρήσεις, τις περιόδους, τις υποθέσεις και τις φορολογικές υποχρεώσεις τις οποίες αφορούν. Κατ' εξαίρεση, οι διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 36 εφαρμόζονται και για περιπτώσεις φοροδιαφυγής, η οποία διαπράχθηκε πριν την εφαρμογή του Κώδικα, εάν, κατά τη θέση αυτού σε ισχύ, το δικαίωμα του Δημοσίου δεν έχει παραγραφεί. ...».

5. Επειδή, η προβλεπόμενη ως κανόνας από το προαναφερόμενο άρθρο 84 παρ. 1 του ΚΦΕ πενταετής παραγραφή παρατάθηκε, μεταξύ άλλων, μέχρι την έκδοση των ένδικων καταλογιστικών πράξεων, με τις ακόλουθες διατάξεις: α) άρθρο 37 παρ. 5 του ν. 4141/2013 (Φ.Ε.Κ. Α' 81), κατά το οποίο «Από τις ανέλεγκτες υποθέσεις φορολογίας εισοδήματος και λοιπών φορολογικών αντικειμένων των οποίων επίκειται ο χρόνος παραγραφής σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, για τις οποίες έχει εκδοθεί εντολή ελέγχου μέχρι το χρόνο παραγραφής του δικαιώματος του Δημοσίου για κοινοποίηση φύλλων ελέγχου ή πράξεων επιβολής του φόρου και λοιπών καταλογιστικών πράξεων, παρατείνεται το δικαίωμα για δύο ακόμα έτη πέραν του χρόνου που ορίζεται από τις οικείες κατά περίπτωση διατάξεις. Οι διατάξεις του προηγούμενου εδαφίου ισχύουν για υποθέσεις για τις οποίες η προθεσμία παραγραφής λήγει από 13.12.2013 και μετά» και β) άρθρο 22 του ν. 4337/2015 (Φ.Ε.Κ. Α' 129), κατά το οποίο «Οι προθεσμίες παραγραφής του δικαιώματος του Δημοσίου για έκδοση πράξης διοικητικού, εκτιμώμενου

ή διορθωτικού προσδιορισμού φόρου και κάθε άλλης πράξης επιβολής φόρων, τελών, προστίμων ή εισφορών, που λήγουν στις 31.12.2015 παρατείνονται κατά ένα (1) έτος από τη λήξη τους για υποθέσεις για τις οποίες έχουν εκδοθεί (κατά τη δημοσίευση του παρόντος) ή θα εκδοθούν μέχρι τις 31.12.2015 εισαγγελικές παραγγελίες, εντολές ελέγχου, έρευνας ή επεξεργασίας ή εντολές και αιτήματα διερεύνησης από δικαστική ή φορολογική ή ελεγκτική αρχή, καθώς και από την Αρχή Καταπολέμησης της Νομιμοποίησης Εσόδων από Εγκληματικές Δραστηριότητες και της Χρηματοδότησης της Τρομοκρατίας και Ελέγχου των Δηλώσεων Περιουσιακής Κατάστασης».

6. Επειδή, όπως έχει κριθεί (βλ. ΣΤΕ Ολομ. 1738/2017 σκ. 5), η αρχή του κράτους δικαίου (άρθρα 2 παρ. 1 και 25 παρ. 1 εδ. α' του Συντάγματος), ειδικότερη εκδήλωση της οποίας αποτελεί η αρχή της ασφάλειας του δικαίου και η αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικουμένου, επιτάσσει η κατάσταση του φορολογούμενου, όσον αφορά την εκ μέρους του τήρηση των κανόνων της νομοθεσίας σχετικής με την επιβολή επιβαρύνσεων, υπό την μορφή φόρων, τελών, εισφορών και σχετικών κυρώσεων, να μη μπορεί να τίθεται επ' αόριστον εν αμφιβόλω. Ως εκ τούτου, απαιτείται να προβλέπεται στο νόμο προθεσμία παραγραφής, μετά τη λήξη της οποίας να μην είναι πλέον δυνατή η επιβολή σε βάρος του διοικουμένου ούτε της σχετικής οικονομικής επιβάρυνσεως (φόρου, τέλους, εισφοράς) ούτε οποιασδήποτε σχετικής κυρώσεως. Η προθεσμία δε αυτή, προκειμένου να εκπληρώνει τη συνιστάμενη στη διασφάλιση των ως άνω αρχών λειτουργία της, πρέπει να ορίζεται εκ των προτέρων, η διάρκειά της να είναι επαρκώς προβλέψιμη από τον διοικούμενο, η δε λήξη αυτής πρέπει να προσδιορίζεται στο νόμο συγκεκριμένα, εν αναφορά με συγκεκριμένο χρονικό σημείο, και να μην εξαρτάται από ενέργειες δημοσίας αρχής. Εξάλλου, όπως ομοίως έχει κριθεί (ΣΤΕ Ολομ. 3174/2014), η πρόβλεψη στο νόμο ότι με την πάροδο ορισμένου χρονικού διαστήματος παραγράφεται η αξίωση του Δημοσίου για τη βεβαίωση και την επιβολή συγκεκριμένου φόρου συνιστά ουσιαστικό στοιχείο της οικείας φορολογικής ενοχής κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 78 του Συντάγματος. Ως εκ τούτου, μεταβολή της διάρκειας της παραγραφής με την πρόβλεψη επιμηκύνσεως είναι δυνατή μόνον υπό τις προϋποθέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 78 του Συντάγματος, δηλαδή με διάταξη θεσπιζόμενη το αργότερο το έτος, που έπεται εκείνου, στο οποίο ανάγεται η φορολογική υποχρέωση. Κατά συνέπεια, διάταξη νόμου περί παρατάσεως χρόνου παραγραφής φορολογικών αξιώσεων, οι οποίες ανάγονται σε ημερολογιακό έτος προγενέστερο του προηγούμενου της δημοσίευσσεως του νόμου αυτού έτους, είναι ανίσχυρη ως αντικείμενη στην απορρέουσα από την αρχή του κράτους δικαίου αρχή της ασφάλειας δικαίου και στις εξειδικεύουσες αυτήν ειδικώς στο φορολογικό δίκαιο συνταγματικές διατάξεις του άρθρου 78 παρ. 1 και 2, για τον λόγο ότι θα τροποποιούσε κατά τον τρόπο αυτό αναδρομικά εις βάρος των φορολογουμένων το νομοθετικό καθεστώς που ίσχυε κατά τον χρόνο στον οποίο ανάγονται οι φορολογικές τους υποχρεώσεις όσον αφορά ουσιαστικό στοιχείο των εν λόγω υποχρεώσεων (βλ. ΣΤΕ Ολομ. 1738/2017 σκ. 6). Με βάση τα ανωτέρω, με την πιο πάνω απόφαση της Ολομέλειας κρίθηκε ότι οι διατάξεις του άρθρου 11 του ν. 3513/2006 (Φ.Ε.Κ. Α' 265), του άρθρου 29 του ν. 3697/2008 (Φ.Ε.Κ. Α' 194), του άρθρου 10 του ν. 3790/2009 (Φ.Ε.Κ. Α' 143) και του άρθρου 82 του ν. 3842/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 58) (όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 92 παρ. 3 περ. β του ν. 3862/2010, Φ.Ε.Κ. Α' 113) αντίκεινται στις εξειδικεύουσες την (απορρέουσα από την αρχή του κράτους δικαίου) αρχή της ασφάλειας δικαίου διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 78 του Συντάγματος. Εξάλλου, με μεταγενέστερες αποφάσεις του Δικαστηρίου κρίθηκαν για τον ίδιο ως άνω λόγο ως αντισυνταγματικές και οι διατάξεις περί παρατάσεως της παραγραφής του άρθρου δεύτερου παρ. 1 του ν. 4098/2012 (Φ.Ε.Κ. Α' 249), του άρθρου 37 παρ. 5 του ν. 4141/2013 (Φ.Ε.Κ. Α' 81), του άρθρου 22 του ν. 4203/2013 (Φ.Ε.Κ. Α' 235), του άρθρου 87 του ν. 4316/2014 (Φ.Ε.Κ. Α' 270) και του άρθρου 22 του ν. 4337/2015 (Φ.Ε.Κ. Α' 129) (βλ. ΣΤΕ 2934-2935/2017 7μ., 172/2018 7μ., 732/2019 7μ.), ενώ περαιτέρω, έχει γίνει δεκτό ότι η παράταση των προθεσμιών παραγραφής που θεσπίζεται με τη διάταξη του άρθρου 66 παρ. 11 (αναριθμηθέν σε 72 παρ. 11) του ν. 4174/2013 δεν είναι συνταγματικώς ανεκτή, κατά το μέρος που καταλαμβάνει και φορολογικές αξιώσεις που

ανάγονται σε ημερολογιακά έτη προγενέστερα του προηγούμενου της δημοσίευσης του νόμου αυτού έτους (βλ. ΣΤΕ 2350/2018 σκ. 14, ΣΤΕ 2354/2018 σκ. 14).

7. Επειδή, περαιτέρω, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 1 και 4 (περίπτωση β') του άρθρου 84 του ΚΦΕ, το δικαίωμα του Δημοσίου προς κοινοποίηση φύλλου ελέγχου παραγράφεται, κατ' αρχήν, με την πάροδο πενταετίας από το τέλος του έτους, εντός του οποίου λήγει η προθεσμία για την επίδοση της δήλωσης φόρου εισοδήματος, αλλά, κατά παρέκκλιση του κανόνα αυτού, η παραγραφή καθίσταται δεκαετής, μεταξύ άλλων, στην περίπτωση, στην οποία η διαπίστωση της παράβασης ερείδεται σε στοιχεία («συμπληρωματικά»), που περιήλθαν στην αρμόδια για τον καταλογισμό φορολογική αρχή μετά την ως άνω πενταετία. Κατά την έννοια δε της ως άνω διάταξης, ως συμπληρωματικά στοιχεία που λαμβάνονται υπόψιν για την εφαρμογή της δεκαετούς παραγράφης, νοούνται εκείνα, τα οποία δικαιολογημένα δεν είχε υπόψιν της η φορολογική αρχή κατά την ανωτέρω πενταετία. Συνεπώς, δεν αποτελούν συμπληρωματικά στοιχεία εκείνα, τα οποία είτε είχαν περιέλθει σε γνώση της φορολογικής αρχής εντός της προβλεπόμενης στην παρ. 1 του ανωτέρω άρθρου 84 πενταετίας και αγνοήθηκαν ή δεν ελήφθησαν προσηκόντως υπόψιν από αυτήν είτε η φορολογική αρχή όφειλε να έχει λάβει γνώση τους, εντός της ίδιας πενταετίας, εάν είχε επιδείξει τη δέουσα επιμέλεια, ήτοι εάν είχε λάβει τα προβλεπόμενα στο νόμο προσηκόντα μέτρα ελέγχου και έρευνας. Περαιτέρω, μεταξύ των βασικών και τακτικών μέσων του φορολογικού ελέγχου της τήρησης της προβλεπόμενης από το νόμο υποχρέωσης δήλωσης του φορολογητέου εισοδήματος, ο οποίος πρέπει να διενεργείται, κατ' αρχήν, εντός της προβλεπόμενης στο ανωτέρω άρθρο 84 παρ. 1 πενταετίας, είναι και η εξέταση του υπολοίπου και των κινήσεων των τραπεζικών λογαριασμών του φορολογουμένου στην ημεδαπή. Τούτων δοθέντων, τα στοιχεία αυτά δεν αποτελούν «συμπληρωματικά στοιχεία», ικανά να δικαιολογήσουν (ενόψει και των επιταγών της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας) την επιμήκυνση της - κατ' αρχήν οριζόμενης πενταετούς - προθεσμίας παραγραφής. Πράγματι, εάν θεωρηθεί ότι τα ανωτέρω στοιχεία μπορούν να αποτελούν «συμπληρωματικά στοιχεία», ο κανόνας της πενταετούς παραγραφής δεν θα είχε κατ' ουσίαν πεδίο εφαρμογής και η εμφανιζόμενη ως παρέκκλιση δεκαετής παραγραφή θα καθίστατο ο κανόνας, δεδομένου ότι, αν όχι το σύνολο των φορολογουμένων, εν πάση περιπτώσει, η συντριπτική πλειονότητα αυτών τηρούσε ήδη από πολλών ετών και εξακολουθεί να τηρεί τραπεζικούς λογαριασμούς, χωρίς τους οποίους, άλλωστε, δεν είναι πλέον δυνατή η πραγματοποίηση μεγάλου πλήθους συναλλαγών. Επιπροσθέτως, ένας τέτοιος κανόνας, ορίζοντας τόσο μακρύ χρόνο παραγραφής (δεκαετία), διπλάσιο του κατ' αρχήν προβλεπόμενου (και δη ανεξαρτήτως των συνθηκών τέλεσης ή/και της βαρύτητας, από άποψης ποσού, της αποδιδόμενης φοροδιαφυγής), εμφανίζει σοβαρά μειονεκτήματα, τόσο για τους φορολογουμένους όσο και για το Δημόσιο (όσον αφορά στη φερεγγυότητα των φορολογικών ελέγχων, τη δυνατότητα προσήκουσας άμυνας των διοικουμένων, την εισπραξιμότητα των καταλογιζόμενων ποσών κ.λπ.), ενόψει των οποίων θα έβαινε εμφανώς πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο και εύλογο για τον εντοπισμό και την καταστολή της φοροδιαφυγής από μια σύγχρονη, καλά οργανωμένη και επιμελή φορολογική Διοίκηση. Και τούτο, διότι ο λόγος της ανωτέρω επιμήκυνσης της προθεσμίας παραγραφής θα συνίστατο στην όψιμη (μετά την πάροδο της πενταετίας) συλλογή και εκτίμηση από τη φορολογική αρχή στοιχείων περί των τραπεζικών λογαριασμών των φορολογουμένων, μέσω του ελέγχου του υπολοίπου και των κινήσεων των τραπεζικών λογαριασμών στην ημεδαπή, ο οποίος αποτελεί βασικό εργαλείο και τακτικό μέσο που έχει στη διάθεσή του, εδώ και πολλά χρόνια, ο φορολογικός έλεγχος και πρέπει να εφαρμόζεται ορθολογικά και επίκαιρα, με την κατάλληλη αξιοποίηση και της σύγχρονης τεχνολογίας (ΣΤΕ 2354/2018, 172-173/2018).

8. Επειδή, εξάλλου, η διάταξη της περίπτωσης β' της παρ. 4 του άρθρου 84 του ΚΦΕ, παραπέμποντας στο άρθρο 68 παρ. 2 του ίδιου Κώδικα, προβλέπει δεκαετή προθεσμία παραγραφής, όχι μόνον όταν η φορολογική αρχή διαπιστώνει την ύπαρξη φορολογητέας ύλης από «συμπληρωματικά στοιχεία» που περιήλθαν σε γνώση της μετά την πάροδο της κατ' αρχήν προβλεπόμενης πενταετούς προθεσμίας

παραγραφής (περίπτωση α' της παρ. 2 του άρθρου 68), αλλά και όταν η υποβληθείσα δήλωση φόρου εισοδήματος αποδεικνύεται ανακριβής (περίπτωση β' της παρ. 2 του άρθρου 68). Οι δύο αυτές περιπτώσεις νομοθετικής παρέκτασης στη δεκαετία του χρόνου παραγραφής είναι εμφανές ότι αλληλοκαλύπτονται σε υποθέσεις ανακρίβειας της υποβληθείσας δήλωσης, δεδομένου ότι τα στοιχεία που αποδεικνύουν την ύπαρξη μη δηλωθέντος εισοδήματος και περιέρχονται μετά την πενταετία σε γνώση της φορολογικής αρχής τεκμηριώνουν, κατ' αρχήν, και την (αντικειμενική) ανακρίβεια της υποβληθείσας δήλωσης. Ενόψει τούτων, δεν συντρέχει περίπτωση εφαρμογής της διάταξης της περίπτωσης β' της παρ. 4 του άρθρου 84 του ΚΦΕ, σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 68 παρ. 2 περίπτωση β' του ΚΦΕ, περί δεκαετούς παραγραφής, εάν η ανακρίβεια της δήλωσης αποδεικνύεται, κατά την εκτίμηση της φορολογικής αρχής, βάσει των στοιχείων για το υπόλοιπο ή/και τις κινήσεις των τραπεζικών λογαριασμών του φορολογουμένου στην ημεδαπή (ΣτΕ 2934-2935/2017).

9. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου, μεταξύ των οποίων η από 14-9-2016 έκθεση μερικού ελέγχου προσδιορισμού φόρου εισοδήματος των ελεγκτών υπαλλήλων της Δ.Ο.Υ. Χολαργού, προκύπτουν τα εξής: Δυνάμει της ./29-12-2013 εντολής ελέγχου του Προϊσταμένου της Ελεγκτικής Υπηρεσίας της ανωτέρω Δ.Ο.Υ., η οποία είχε ως αιτία την αποσταλείσα με αριθ. πρωτ. Σ.Ε.Ε.Δ.Δ./Φ.1/ΕΜΠ/. υπ' αριθ. ./2011 έκθεση ελέγχου περιουσιακής κατάστασης των Επιθεωρητών – Ελεγκτών του Σώματος Επιθεωρητών – Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης, διενεργήθηκε μερικός έλεγχος φορολογίας εισοδήματος του προσφεύγοντος, υπαλλήλου του Ενιαίου Συνδέσμου Δήμων και Κοινοτήτων Αττικής, για τα οικονομικά έτη 2001 έως 2011. Στο πλαίσιο του ελέγχου του ανωτέρω Σώματος, ο προσφεύγων υπέβαλε δήλωση περιουσιακής κατάστασης με τα περιουσιακά στοιχεία του ίδιου και της συζύγου του και, αφού χορηγήθηκε άδεια άρσης του φορολογικού, τραπεζικού και χρηματιστηριακού απορρήτου και συγκεντρώθηκαν οι δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος των οικονομικών ετών 2000-2010 και οι τραπεζικοί λογαριασμοί του, υπέβαλε τις σχετικές εξηγήσεις του. Ακολουθώντας, οι αρμόδιοι επιθεωρητές – ελεγκτές του ανωτέρω Σώματος προέβησαν σε αντιπαραβολή της Δήλωσης Περιουσιακής Κατάστασης με τις δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος, το έντυπο Ε9 και τα αντίγραφα κινήσεων των τραπεζικών λογαριασμών του προσφεύγοντος και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι, κατά τα οικονομικά έτη 2003, 2004, 2006 και 2009, ο προσφεύγων απέκτησε περιουσιακά στοιχεία που δεν καλύπτονται από νόμιμα και εμφανή εισοδήματα. Σύμφωνα με τις ως άνω διαπιστώσεις της υπ' αριθ. ./2011 έκθεσης ελέγχου περιουσιακής κατάστασης, οι ελεγκτές υπάλληλοι της Δ.Ο.Υ. Χολαργού, κοινοποίησαν στον προσφεύγοντα, στις 26-5-2016, το υπ' αριθ. ./2016 σημείωμα διαπιστώσεων ελέγχου με τις οικείες προσωρινές πράξεις διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος, ενώ, με το με αριθ. πρωτ. ./15-6-2016 υπόμνημά του, ο προσφεύγων υπέβαλε τις απόψεις του. Κατόπιν τούτων, οι ελεγκτές υπάλληλοι της ανωτέρω Δ.Ο.Υ. κατέληξαν στη διαπίστωση ότι η προσαύξηση της περιουσίας του προσφεύγοντος που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί ανέρχεται στο ποσό των 12.665,32 ευρώ για το οικονομικό έτος 2003, στο ποσό των 23.285,00 ευρώ για το οικονομικό έτος 2004, στο ποσό των 52.826,06 ευρώ για το οικονομικό έτος 2006 και στο ποσό των 250.277,70 ευρώ για το οικονομικό έτος 2009. Ειδικότερα, έκριναν ότι, για το οικονομικό έτος 2003, δεν αιτιολογήθηκε πίστωση, ποσού 12.665,32 ευρώ, στον τηρούμενο στην Εθνική Τράπεζα λογαριασμό του προσφεύγοντος με αριθμό ., για το οικονομικό έτος 2004, δεν αιτιολογήθηκε πίστωση, ποσού 23.285,00 ευρώ, στον τηρούμενο στην Τράπεζα EUROBANK λογαριασμό του προσφεύγοντος με αριθμό ., για το οικονομικό έτος 2006, δεν αιτιολογήθηκε πίστωση, ποσού 24.000,00 ευρώ, στον τηρούμενο στην Τράπεζα EUROBANK λογαριασμό του προσφεύγοντος με αριθμό . και δεν προέκυψαν αγορές μετοχών, ύψους 28.826,06 ευρώ, από αντίστοιχες αναλήψεις από τραπεζικούς λογαριασμούς του προσφεύγοντος, και για το οικονομικό έτος 2009, από συνολική δαπάνη αγοράς 3 ακινήτων, ύψους 203.659,70 ευρώ, δεν αιτιολογήθηκε δαπάνη ύψους 53.659,70 ευρώ, και δεν προέκυψαν αγορές μετοχών, ύψους 196.618,00 ευρώ, από αντίστοιχες αναλήψεις από τραπεζικούς λογαριασμούς του προσφεύγοντος (βλ. σελ. 15 και 16 της

από 14-9-2016 έκθεσης ελέγχου της Δ.Ο.Υ. Χολαργού). Κατόπιν τούτων, εκδόθηκαν οι ... και ./14-9-2016 οριστικές πράξεις διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος της Δ.Ο.Υ. Χολαργού, οικονομικών ετών 2006, 2009, 2003 και 2004 αντίστοιχα, με τις οποίες επιβλήθηκαν σε βάρος του προσφεύγοντος τα αναφερόμενα στην πρώτη σκέψη της παρούσας ποσά. Κατά των πράξεων αυτών ο προσφεύγων άσκησε την ./19-10-2016 ενδικοφανή προσφυγή του, ζητώντας την ακύρωσή τους για τους λόγους που αναλυτικά εκτίθενται σε αυτή, ωστόσο, αυτή απορρίφθηκε με την, ήδη προσβαλλόμενη, ./16-2-2017 απόφαση του Προϊσταμένου της ΔΕΔ της ΑΑΔΕ.

10. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή και τους από 22-1-2021 πρόσθετους λόγους, όπως αναπτύσσονται με το από 21-5-2021 υπόμνημα, ο προσφεύγων αμφισβητεί την νομιμότητα των ένδικων καταλογιστικών πράξεων, προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, ότι το δικαίωμα του καθ' ου να του καταλογίσει τις επίδικες φορολογικές επιβαρύνσεις έχει υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 84 παρ. 1 του ΚΦΕ, η οποία έληξε για το οικονομικό έτος 2003 στις 31.12.2008, για το οικονομικό έτος 2004 στις 31.12.2009, για το οικονομικό έτος 2006 στις 31.12.2011 και για το οικονομικό έτος 2009 στις 31.12.2014. Αντιθέτως, το καθ' ου, με την από 10-1-2020 έκθεση απόψεών του, ζητεί την απόρριψη της ένδικης προσφυγής, επικαλούμενο αφενός τις διατάξεις των ν. 4141/2013 και ν. 4337/2015 περί παρατάσεως της παραγραφής και αφετέρου τις διατάξεις του άρθρου 84 παρ. 4 του ΚΦΕ περί δεκαετούς παραγραφής, λόγω ανακρίβειας των υποβληθεισών από τον προσφεύγοντα δηλώσεων καθώς και λόγω ύπαρξης συμπληρωματικών στοιχείων.

11. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά και ενόψει των διατάξεων που παρατέθηκαν και ερμηνεύτηκαν, το δικαίωμα του Δημοσίου να επιβάλει φόρο εισοδήματος υπόκειται κατ' αρχήν στην οριζόμενη από το άρθρο 84 παρ. 1 του ΚΦΕ πενταετή παραγραφή, η οποία εκκίνησε για τα οικονομικά έτη 2003, 2004, 2006 και 2009 στις 31.12.2003, 31.12.2004, 31.12.2006 και 31.12.2009 αντίστοιχα (δηλαδή από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο λήγει, σύμφωνα με το άρθρο 62 παρ.1 του ΚΦΕ η προθεσμία για την επίδοση της οικείας δήλωσης) και συμπληρώθηκε στις 31.12.2008, 31.12.2009, 31.12.2011 και 31.12.2014 αντίστοιχα. Περαιτέρω, η εν λόγω πενταετής προθεσμία παραγραφής δεν παρατάθηκε με τις αναφερόμενες στη σκέψη 5 της παρούσας αντισυνταγματικές και, επομένως, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες διατάξεις, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη σκέψη 6 της παρούσας. Εξάλλου, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στις σκέψεις 7 και 8 της παρούσας, δεν είναι «συμπληρωματικά» τα στοιχεία για τις κινήσεις των λογαριασμών, που διατηρούσε ο προσφεύγων, ως δικαιούχος ή συνδικαιούχος με άλλα πρόσωπα, σε τράπεζες της ημεδαπής, ούτε βέβαια είναι «συμπληρωματικά» τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στις δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος και το έντυπο Ε9, ούτε και η ίδια η υπ' αριθ. ./2011 έκθεση ελέγχου περιουσιακής κατάστασης συνιστά τέτοιο στοιχείο, η οποία στηρίχθηκε αποκλειστικά σε αντιπαραβολή των ανωτέρω στοιχείων. Συνεπώς, εφόσον στα ένδικα οικονομικά έτη, η προσδιορισθείσα φορολογητέα ύλη στηρίζεται σε τέτοια στοιχεία, δεν συντρέχει περίπτωση παρατάσεως του χρόνου παραγραφής, σύμφωνα με το άρθρο 84 παρ. 4 περ. β' σε συνδυασμό με το άρθρο 68 παρ. 2 περ. α' του ΚΦΕ. Ούτε, άλλωστε, τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 84 παρ. 4 περ. β' σε συνδυασμό με το άρθρο 68 παρ. 2 περ. β' του ΚΦΕ, εφόσον τα αδήλωτα εισοδήματα, που κατέστησαν ανακριβείς τις υποβληθείσες δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος του προσφεύγοντος, προέκυψαν από στοιχεία, που δεν ήταν συμπληρωματικά, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη σκέψη 8 της παρούσας. Ως εκ τούτων, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι .../14-9-2016 οριστικές πράξεις διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος της Δ.Ο.Υ. Χολαργού, οικονομικών ετών 2006, 2009, 2003 και 2004 αντίστοιχα, οι οποίες εκδόθηκαν στις 14-9-2016 και κοινοποιήθηκαν στον προσφεύγοντα στις 22-9-2016, ήτοι μετά τη συμπλήρωση της προθεσμίας παραγραφής του άρθρου 84 παρ. 1 του ΚΦΕ, η οποία έληξε στις 31.12.2011, 31.12.2014, 31.12.2008 και 31.12.2009 αντίστοιχα, είναι, για τον λόγο αυτό, ακυρωτέες, όπως βάσιμα προβάλλεται με την προσφυγή. Επομένως, μη νομίμως απορρίφθηκε η ενδικοφανής προσφυγή του προσφεύγοντος με την ./16-2-

2017 προσβαλλόμενη απόφαση του Προϊσταμένου της ΔΕΔ της ΑΑΔΕ, η οποία πρέπει να ακυρωθεί, ενώ παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση των λοιπών λόγων της προσφυγής.

12. Επειδή, κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη προσφυγή, να ακυρωθεί η ./16-2-2017 απόφαση του Προϊσταμένου της ΔΕΔ της ΑΑΔΕ, με την οποία απορρίφθηκε η ./19-10-2016 ενδικοφανής προσφυγή, που άσκησε ο προσφεύγων κατά των .../14-9-2016 οριστικών πράξεων διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Χολαργού, οικονομικών ετών 2006, 2009, 2003 και 2004 αντίστοιχα. Τέλος, πρέπει να αποδοθεί στον προσφεύγοντα το παράβολο που κατέβαλε για την προσβολή της πράξης αυτής, ποσού 1.352,52 ευρώ, κατ' άρθρο 277 παρ. 9 του ΚΔΔ, ενώ, εκτιμωμένων των περιστάσεων, πρέπει να απαλλαγεί το καθ' ου Ελληνικό Δημόσιο από τα δικαστικά έξοδα, κατ' άρθρο 275 παρ. 1 ΚΔΔ.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την προσφυγή.

Ακυρώνει την ./16-2-2017 απόφαση του Προϊσταμένου της ΔΕΔ της ΑΑΔΕ, με την οποία απορρίφθηκε η ./19-10-2016 ενδικοφανής προσφυγή, που άσκησε ο προσφεύγων κατά των .../14-9-2016 οριστικών πράξεων διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Χολαργού, οικονομικών ετών 2006, 2009, 2003 και 2004 αντίστοιχα.

Διατάσσει την απόδοση στον προσφεύγοντα του καταβληθέντος παραβόλου, ποσού ύψους 1.352,52 ευρώ.

Απαλλάσσει το καθ' ου από τα δικαστικά έξοδα.

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στην Αθήνα στις 31-3-2022, με τη σύνθεση που αναγράφεται στο εισαγωγικό της παρούσας.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΛΗΔΑ-ΚΩΝ/ΝΑ ΚΡΕΜΟΥΤΗ ΚΩΝ/ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στον ίδιο τόπο, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στις 19.4.2022, με τη σύνθεση που αναγράφεται στο οικείο πρακτικό, λόγω προαγωγής της Προέδρου Λήδας - Κωνσταντίνας Κρεμούτη σε Εφέτη Δ.Δ. και τοποθέτησής της στο Διοικητικό Εφετείο Αθηνών, προαγωγής της εισηγήτριας Παρέδρου Κωνσταντίνας Σταματέλου σε Πρωτοδική Δ.Δ. και τοποθέτησής της στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αλεξανδρούπολης, καθώς και τοποθέτησης της Πρωτοδικής Μαρίας Αλεξοπούλου στο 11ο Τμήμα του Δικαστηρίου τούτου.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΧΑΜΗΛΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΔΟΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ